

udnytted af Menneskene, og derfor have disse den fulde Ansvarlighed for, at Dyrene behandles godt. Nu er det jo saa, at der her i vort Fædreland i det hele taget bliver vist megen Humanitet over for Dyrene. Det undrer mig i øvrigt at se, at Dyr-lægerne i Jylland finde, at Transporten af Dyr i Jylland foregaar mindst humant, og dog ere Jyderne bekendt for deres Humanitet over for Hestene, det viser altsaa, at der er Forskel paa deres Behandling af Dyrene, og det var sikkert ingen Skade til, om det blev klart for alle, at ogsaa andre Dyr end Heste have Krav paa en god Behandling. Det er ejendommeligt, at jo længere man kommer Syd paa, desto værre bliver Behandlingen af Dyrene. Syd for en Grænselinie, der gaar gennem Spanien, Italien og Tyrkiet, er det, som om Tanken for Dyrene er aldeles sløvet. I det nordlige Italien gaar det endnu an, men i Syditalien blive Folk, som ikke ligefrem høre til de mere dannede, helt forbavsede ved at høre Tale om, at Dyr ogsaa kunne lide Smerte, det samme er Tilfældet i Spanien, og i Grækenland er det aldeles forfærdeligt, hvad man byder Dyrene. Den Humanitetsfølelse, der ganske vist har udviklet sig herhjemme, bør man sørge for ogsaa fremtidig udvikles paa passende Maade; thi enten gaar Udviklingen frem, eller den gaar tilbage, og det kunde nok ske, at Følelsen for Dyrene ogsaa herhjemme kunde sløves noget, hvis der ikke blev passet paa i Tide. Desuden er det jo af ikke ringe Betydning for den opvoksende Slægt, at alt, hvad der hedder Raahed og uforældent Dyrplageri, undgaas. Jeg ser derfor ikke rettere, end at det er meget heldigt, at den højtærede Justitsminister har fremsat dette Lovforslag. Detaillerne skal jeg ikke indlade mig paa, jeg indrømmer, at det er et meget vanskeligt Gebet; jeg skal dog nævne, at naar der staar, at det er forbudt ved stærke Slag, Spark eller paa anden Maade *ufornødent* at tilføje Dyrene Vold, saa staar man allerede der næsten paa bar Bund. Thi hvad er fornuddent, og hvad er ufornuddent i det enkelte Tilfælde? Det maa vel være saaledes, at for saa vidt der systematisk paa et bestemt Sted, paa en bestemt Jærnbane-station f. Eks., slaas løs paa Dyrene, eller dersom en bestemt Drager gør det, medens de andre ikke gøre det, maa man vel kunne gaa ud fra, at denne Behandling er ufornuddent, og saa vil man vel ogsaa kunne komme en og anden af dem til Livs, der behandle Dyrene med stærke Slag eller Spark.

Der staar ogsaa enkelte andre positive Bestemmelser i Forslaget, f. Eks. den, at Pigkæppe ikke maa benyttes. Jeg frygter dog for, at man, naar et Dyr er stædigt og ikke vil gaa derhen, hvor man ønsker, det skal gaa hen, vil være nødt til at benytte et eller andet Middel. Nu bliver Pigkæppen forbudt, men frem skal Dyret, og hvis det ikke gaar godvillig, maa man benytte et andet Middel for at faa det frem, og saa er jeg ikke ganske sikker paa, om man ikke let kommer til at benytte noget, der er værre end Pigkæppen. Jeg er altsaa ikke sikker paa, om der naas noget positivt ved denne Bestemmelse. Noget naas der vel nok med slige Bestemmelser, idet samvittighedsfulde Dommere saavel som Politiet ville være i Stand til at slaa ned i de enkelte Tilfælde, hvor Dyrene behandles mindre humant, og hvor de nu ikke kunne ramme vedkommende. Jeg haaber derfor, at det maa lykkes Udvalget at træffe den gyldne Middelvej, saaledes at vi faa en Lov, som gavner Dyrene uden derfor at plage Menneskene.

Justitsministeren (Rump): Naar det af mig fremsatte Lovforslag er blevet Genstand for en ret indgaaende Drøftelse, er det ikke andet, end hvad jeg havde ventet mig. Det Forslag, hvorom der her er Tale, er jo fremsat i et Ting, som rummer saa megen Sagkundskab paa dette Omraade, og Lovforslagets Virkninger berøre jo paa saa mange Maader hele Landbostanden. Jeg har derfor ikke paa nogen Maade ventet, at Lovforslaget skulde kunne gaa gennem Rigsdagen uden væsentlige Forandringer, men har søgt at faa det udarbejdet saa godt som muligt i Haab om at opnaa et godt og praktisk Resultat paa det givne Grundlag. Jeg skal ikke komme ind paa de mange Detailbemærkninger, der er fremkommet her i Dag, og hvis Behandling nærmest hører hjemme i et Udvalg, men kun gøre saadanne Bemærkninger, som have deres Plads under en første Behandling af Lovforslaget, hvor man jo skal drøfte Forslaget ganske i Almindelighed. De fleste ærede Talere ere komne ind paa en Omtale af Straffelovens § 297, og dette er ganske naturligt, fordi Lovgivningen om Straf for Mishandling af Dyrene staar i en vis Forbindelse med det her fremsatte Lovforslag, idet begge tilsigte at beskytte Dyrene mod utilbørlig Behandling fra Menneskenes Side. Naar imidlertid den første ærede Taler sagde, at det var at gribe Sagen an fra den fejle Ende at udarbejde et Lovforslag som det